

Dragi bratje in sestre, brata duhovnika, stolni prošt Jože Lap in stolni župnik mag. Roman Starc, spoštovane gasilke in gasilci ljubljanske regije! Pri tej sveti maši se želimo predvsem zahvaliti dobremu Bogu za požrtvovalno delo gasilk in gasilcev, da bi po zgledu svetega Florijana, zavetnika gasilcev, še naprej ohranjali pogum, požrtvovalnost in nesebično služenje bližnjemu, kar pomeni najbolj pristno uresničevanje osnovnega evangeljskega zapovedi ljubezni do Boga, sočloveka in samega sebe.

Božja beseda nas vabi, da v družbi, ki jo prevevajo sebičnost, lagodje in pragmatična preračunljivost, postajamo ljudje odgovornosti, da presegamo brezbriznost in nam je mar za sočloveka, skratka, da smo ljudje srca, sočutja in da naredimo vse, kar nam v naši svobodi narekuje vest. Če smo sočutni, smo lahko odsev Božjega življenja. Zagledanost vase človeka hromi, ga naredi vedno bolj nemočnega in apatičnega. Samo takrat, ko se prizadevamo, da živimo v občestvu, ko se trudimo narediti nekaj dobrega in lepega za naše bližnje, takrat tudi sami osebno doživimo radost bivanja.

Večkrat se spomnim napisa na pročelju najstarejše univerze v Aziji, univerze sv. Tomaža v Manili na Filipinih: *»To, da si, in kar si, je Božji dar tebi; to kar boš naredil iz svojega življenja, pa je tvoj dar bližnjim in Bogu!«*

Drage gasilke in gasilci, vi ste dar in blagoslov za našo drago Slovenijo, za okolje kjer živite, za gasilska društva, družine iz katerih izhajate, za naše župnije, ter za mnoge, s katerimi se srečujete v dnevih stiske in preizkušenj, pa tudi v mnogih lepih trenutkih. V službi bližnjemu na poseben način uresničujete to, kar je bilo življenjsko vodilo vašega zavetnika sv. Florijana pa tudi današnje svetnice, sv. Matere in Terezije iz Kalkute, ki je v svojem delu *»Pridi, bodi moja Luč«*, med drugim zapisala:

Naše delo nas kliče, da vidimo Jezusa v vsakem človeku. Jezus nam je povedal, da je On tisti lačni človek. On je nag. On je žejen. On nima doma. On trpi. To so naši zakladi ... Oni so Jezus. Vsak posebej je Jezus v svoji boleči preobleki. Lačen ljubezni gleda nate. Žejen prijaznosti te roti zanj; brez zaupanja je in upa vate; bolan je in v ječi – prijateljstva hoče od tebe; brezdomec je in te prosi za zavetje v tvojem srcu. Mu boš vse to ponudil? (Mati Terezija, Sadovi ljubezni; Pridi, bodi moja luč! 2001).

Vedno bolj »atomistična družba«, »družba cinične distance« po besedah Draga Jančarja, uničuje medsebojne odnose in človek ostaja pogosto sam. In kristjani pred tem nismo imuni ampak smo žal otroci tega časa in vse premalo znamenje in pričevalci pristnih in iskrenih medsebojnih odnosov, ki v drugem človeku, v resničnem srečanju z njim, po besedah filozofa Bubra odkrivajo zakrament, navzočnost božjega, dar ki osvobaja in odrešuje in odkriva neskončna obzorja svobode bivanja.

Kdor je doživel veliko dobrote in ljubezni, ko je bil sam v zelo težki situaciji ali stiski, v srcu jasno čuti, da ta dobrota ne more biti pozabljena, ter da je nekje nek večni spomin, ki to dobroto ohrani za vse veke. In kdorkoli je vsaj enkrat storil eno zastojno dejanje, čeprav zelo majhno, vendar povsem zastojno, samo iz dobrote do drugega, v srcu jasno čuti, da je segel onkraj časa in pozabe. Prav zato je ključnega pomena, da se odločamo za dobro, da iščemo luč v sebi in okrog sebe, kajti kot je zapisal Paul Claudel *»Luč nikoli ni odrečena tistemu, ki jo z iskrenim srcem išče. Modrost te čaka pri tvojih vratih. Blagor tistim, ki jo popeljejo v svoj dom kot častitljivo mater!«* Iskrena hvala vsem vam, da se vsak dan prizadevate in vedno znova odločate za iskanje luči, in da bi v življenju naredili nekaj lepega in dobrega!

V prvi splošni avdienci po izbruhu pandemije 2. septembra 2020 je papež Frančišek izpostavil ključno vprašanje, ki nam ga postavlja čas koronavirusa: *»Ali bomo šli naprej po poti solidarnosti ali pa bodo stvari še slabše?«* Sredi krize nam solidarnost, ki jo vodi vera, omogoča, da Božjo ljubezen spremenimo v našo globalizirano kulturo, ne z gradnjo stolpov ali zidov – koliko zidov se danes zida,, ki ločujejo in se potem zrušijo, - ampak s tkanjem skupnosti in s podpiranjem procesov rasti, ki je zares človeška in trdna.« (Frančišek 2020a).

V tem času bolj živo in očitno doživljamo kar se dogaja že desetletja: kjerkoli živimo na tem planetu smo bolj kot smo kadarkoli misli, odvisni in pogojeni drug z drugim, in to tako v dobrih in plemenitih dejanjih in odgovornosti za skupno dobro, kot tudi v sem slabem, ki se kaže v strahoviti tekmovalnosti, omamni želji po neprestanem napredku ter neizprosni in kruti logiki, ki v središče človeške zgodovine postavlja kapital, človek je pa vse bolj suženj tega. V času pandemije nas papež Frančišek v svojih govorih vseskozi poziva h globalni solidarnosti in odgovornosti (Comodo 2020). Bodimo torej priče živega upanja, kulture srčnosti in odgovornosti, ter konkretnih dejanj ljubezni do bližnjega. Gasilke in gasilci ste nam lep zgled, da je potrebno vedno znova zapuščati pot osame in zagledanosti vase, in vstopati v »ples ljubezni«, kajti samo tako na nov način doživimo radost bivanja.

msgr. dr. Anton Jamnik

ljubljski pomožni škof